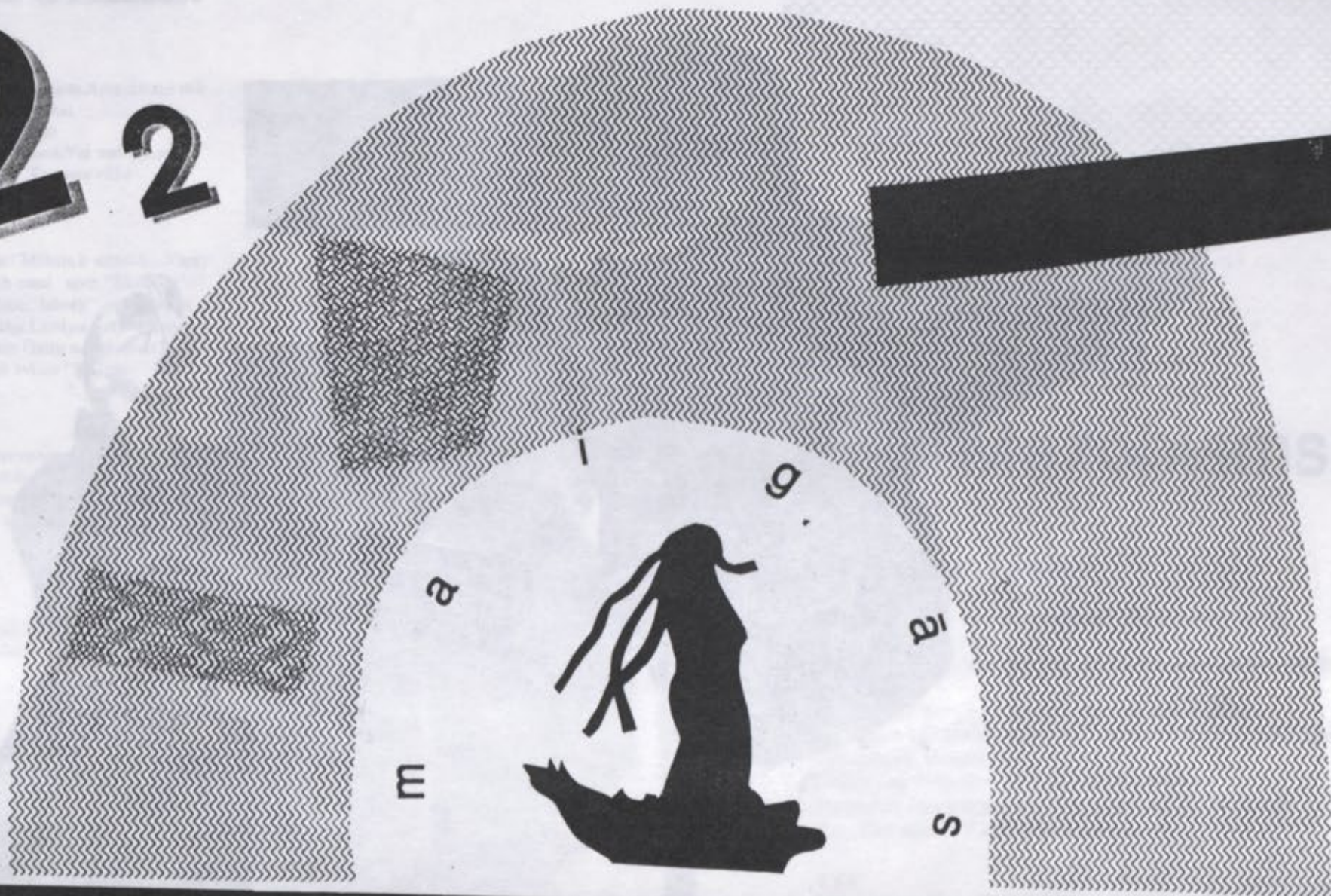

22

Latvijas Mākslas Akadēmija sveic "Maigās svārstības" ar svinīgu nobeigšanos.

LPSR Z

Aija.

Enģelis virs jūras.

Melns virmojošs fons. Pirmatnējs, enerģisks kā viss melnais. Melnais kā pasaule, Visums. Triumfāls savā visvarenībā. Skrejoša, zaļa līnija, spokaini zaļais melniem acu caurumiem. Asa steiga. Nepacietība. Lai atbrīvotos. Lidojošs trijstūris ar mazām, smieklīgām kājēlēm. Visdzirdīga auss. Mazi, sarkani, vibrējoši, spēcīgi spārni. Slavinājums lidojumam.

Aktivitāte, bet labestīga. Sludinātājs pasaulei. Nāves vēstnesis. Un noguris no sevis.

Tai sarkanajā ir ticība, nemiers, bet zaļajā bailes, šausmas, visredzība, bet melnajā nāve un dzīvība reizē. Jūra apzīmēta ar zilu līniju, mierīgu pusloku. Un tā tiešām ir jūra. Burvīga savā vienkāršībā un zilumā. Un tajā rāms, noguris rozā, par blīvu, lai būtu maigs. Sadzīvīgs, ikdienišķs. Mūsu nogurušā esība. Mūsu zeme.

Dēmona lidojums. Bezkaislīgs un pārlicenošs. Skaists, salds un baigs. Un tik miļš, bērnišķīgs, ka ar šo enģeli varētu spēlēt visbailīgākie bērni. Zēl, ka to daudzi neredz.

Ivars Runkovskis

"Maigo svārstību" gaisotnē prātā nāk kāda senāk lasīta līdzība.

Jaunas meitenes peldās. Viena no viņām ir īsta skaistule. To redz citas, to apzinās viņa pati. Un tad skaistulei prātā nāk pavisam aušīga doma. Viņa sauc: "Hei! Kura no jums grib redzēt mani pavisam kailu – es

būšu šeit ģērbkabinē. Bet tas – par mazu naudu, un ienākums – nabaga Marijai par labu." Jūs maldāties, ja domājat, ka nebija skatīties gribētāju. Bija. Visas meitenes – izņemot vienu. (Nav zināms ko domāja nabaga Marija un vai viņa tur vispār bija.) Bet viena no peldētājām

negāja un negāja skaistules kailumu skatīt. Tas laikam ieskarambāja vai varbūt pat jūtami ievainoja skaistules patmīlību. Un skaistule (vēl arvien kaila vai peldmēteli?) gāja un jautāja: "Kamdēļ tu negribi mani apskatīt? Vai tev šķiet, ka neesmu skaista?" Atbilde bija

šāda: "Vai tu domā, ka visas gāja tavu skaistumu skatīt? Viņas cerēja tavā augumā atrast nepilnību. Es zinu, ka tavs skaistums ir pati pilnība, tādēļ negāju. Tikai tas, kam nav nekādu trūkumu, var ieredzēt tīr grieķisku kailumu."

(Eba)

Hronika.

22.novembris.

Sniegs.Liekas,ka zālē nekas nemainās.Apmeklētāji tādi slinki,uzvedas rāmi,ja neskaista dažas nepieklājīgas piezīmes atsauksmju lapās.Aija:"Radišana ir noslēpums.Vai radītājs pats nezina,ko viņš rada?" Edgars:"Es esmu vilka vecmāmiņa!"

23.novembris.

Jānis slims.Ģirts slims.Leva:"Māksla ir asinskāra.Viņa ir ieplētusi savu rikli un grib mani aprīt."Skatītāju nāk arvien mazāk.Acimredzot,"labvēji" organizējuši pretreklāmu.Izstādi apmeklēja Latvijas Ārējo sakaru departamenta direktors Māris Gailis un personas,kuras viņu nepavadīja.Nakti iznāk avizes "Maigās svārstības" trešais numurs.

24.novembris.

Auksts.Jānis vesels,pāraktīvi strādā,atkal zāgē.Skatītāji:"Kur raujat deficitos materiālus un kāpēc tos ķēzat?"Vienā atsauksmē kāds anonīms 25 reizes atkārtot,ka gribot nosist Edgaru(???). Ģirts sāk strādāt.

25.novembris.

Miruso atceres diena.Kailsals.Liekas – laiks apstājies.Skatītāji arī.Visu laiku viens un tas pats.It kā kaut kas mainās,it kā nē. Ģirts strādā arvien vairāk.

26.novembris.

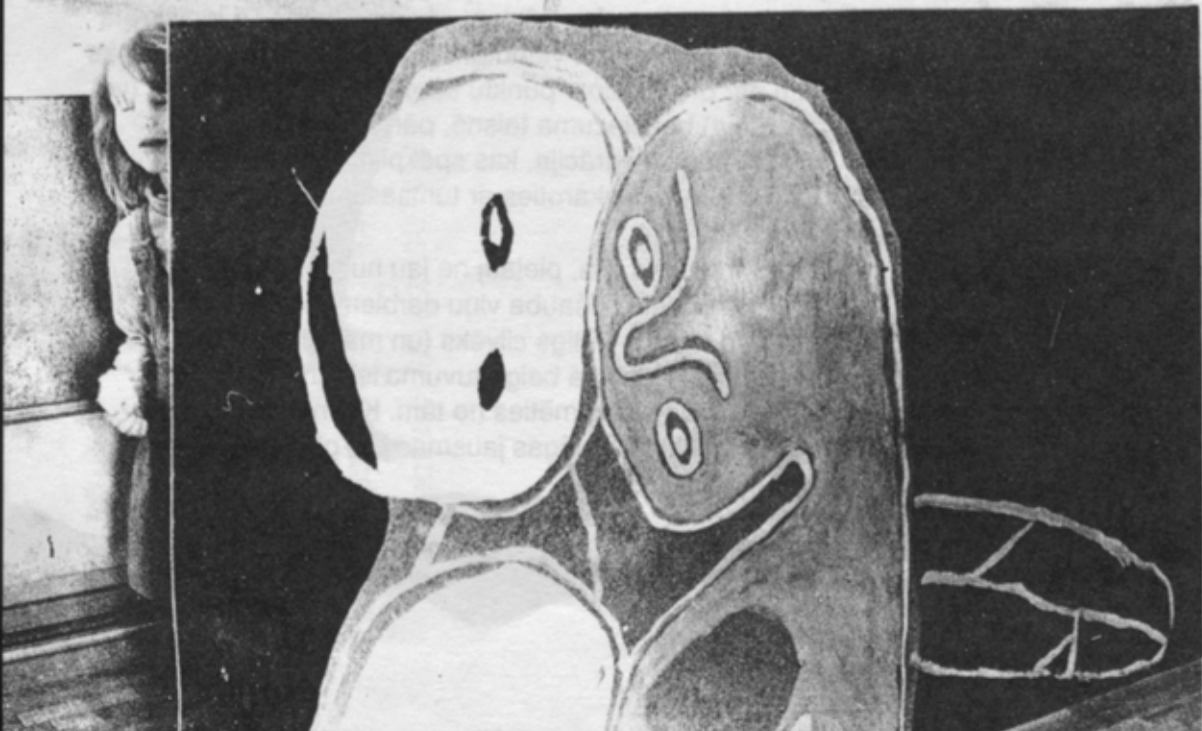
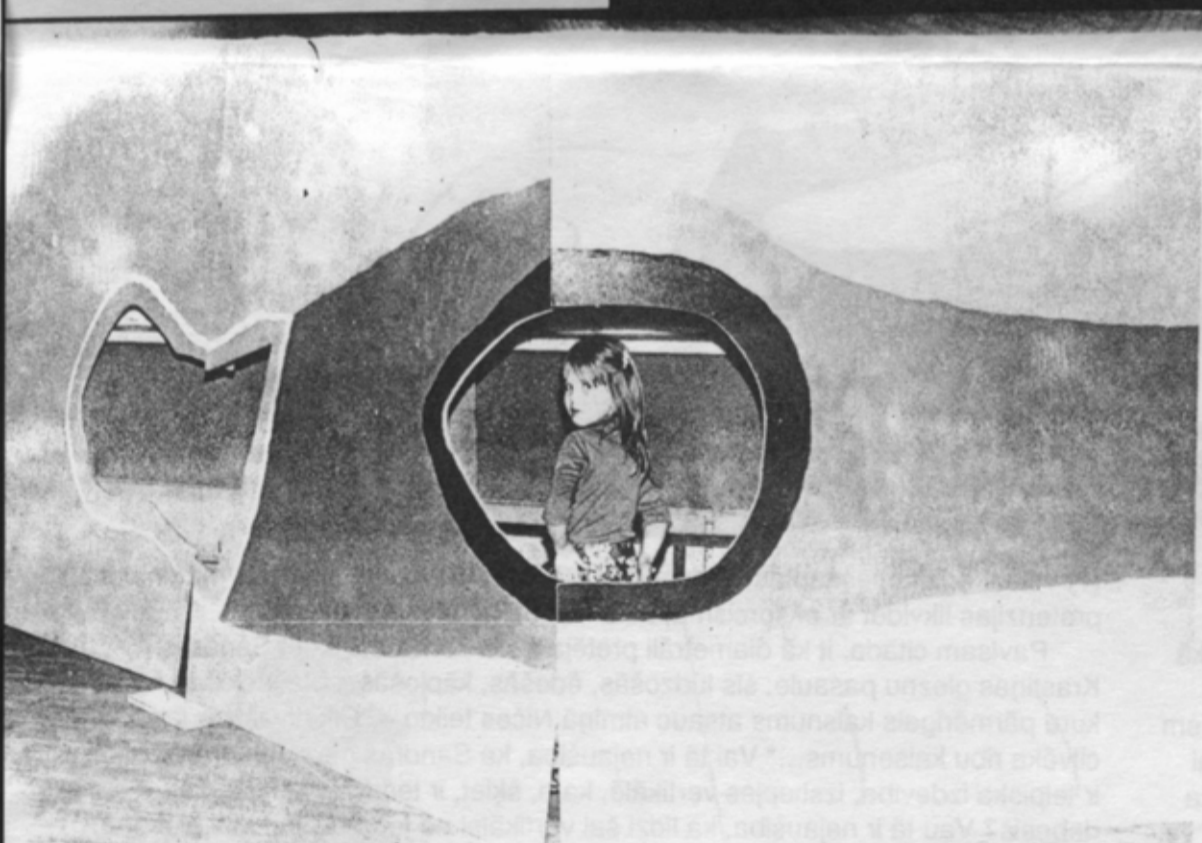
Brīvdiena.Bet visi grib strādāt.Traucē šādi tādi no TV.Ģirts strādā kā neviens.

27.novembris.

Melnās Zvaigznes diena.Visiem slikti.Viena mākslas līdzjutēja sēž cauru dienu.Mākslinieki runā ar mācītāju par bībeles nozīmi viņu dzīvē.Ģirts strādā līdz vēlai nakts stundai.

28.novembris.

Aija no siena uztaisīja lidojošu engeli ar skumju seju.Ķibināšanās. Panikums.Beigas tuvu.Pat Ģirtam nekas neiznāk.

Plurālisms— Lojālisms— —Mazohisms.

Patīk? Ai kā patīk! Kā nu kuram.

Vajag? Ļoti! Kā nu kuram.

Vai pareizi? Tas nav viennozīmīgi! Pilnīgi viennozīmīgi.

Kas? Šis tas it nekas.

Kur? Aiz trejdeviņām zemēm, aiz trejdeviņām jūrām – izrādās tepat.

Kur ir jēga? Tur jau ir tā jēga, ka viņa tiek meklēta.

Kas ir svarīgi? Maigi svārstīties? Ilūzijas? Ilūzijas. Izdomātas.

Vajadzīgas. Visiem.

Vispār tā ir mīlestība, tur nav nekādu šaubu, Zigmunds bija baigais malacis, viņš visu jau ir pateicis.

P.S. Kas atliek? Turpināt svārstīties.

xxx

Neko nevar izskaidrot pilnīgi un bez pretrunām. Nevar runāt par vienīgi pareiziem vai absolūti kļūdainiem izteiksmes līdzekļiem.

xxx

Manuprāt daudzi no mums sirgst ar mazohismu. Izteikta tieksme pēc grūtībām. Nepieciešamība būt cietēja lomā un tālād arī vienlaicīgi varoņa lomā. Ciešanas sagādā baudu. Kļūst garlaicīgi, ja kādu laiku neesi šauslīts, pareizāk sakot, šauslītis pats sevi. Jo, kā zināms, lai atbrīvoties no sāpēm, galvenais ir atbrīvoties no sāpju idejas, tas ir ļoti svarīgi. "Asinis uzsist" ir ieteicams ik pa brīdim.

xxx

Varbūt māksla ir kādas garīgas slimības ekstravaganta izpausme.

xxx

Man liekas, visām, kas te risinās ir viens būtisks trūkums.

Pārāk daudz tiek saistīts ar laiku un telpu. Šis trīs dimensijas ir mūsu ierobežojoši apstākļi. Neviens vairs nešaubās, ka ir parādību metamorfoziskā eksistence. Un TAJĀ viņu dzīvē jautājumi "kur" un "kad" ir pilnīgi viennozīmīgi. Kāda jēga vietai – valstij, pilsētai? Arī laikam. Ja "Maigās svārstības" notiktu tuksnesī, nevienam nezināmā laikā, tām nebūtu mazāka nozīme.

xxx

Ir cilvēki kuriem brīvprātīga aktivitāte ir pilnīgi sveša. Ko tu muldi! jau atnākt uz izstādi ir brīvprātīga aktivitāte. Bet tālākais ir ļoti komplicēts. Mūsu cilvēki nemēdz būt elastīgi neparastās situācijās. Līdz ar to bīstamā līmenī paceļas adaptācijas jautājums, kuram var rasties muļķīgas sekas. Citi nāk ļoti atvērti, citi gan kā "lūriki". Un, ja komunikatīvu problēmu rezultātā nerodas kontakts, tas ir trieciens kura rezultātā seko atsevišķanāšanās. Vispār šādos gadījumos vislielākais sazināšanās līdzeklis varētu būt telepātija. Pieņemama abām pusēm.

xxx

Šiem sešiem estrādes māksliniekiem nemaz nepatīk uzturēties uz skatuves.

xxx

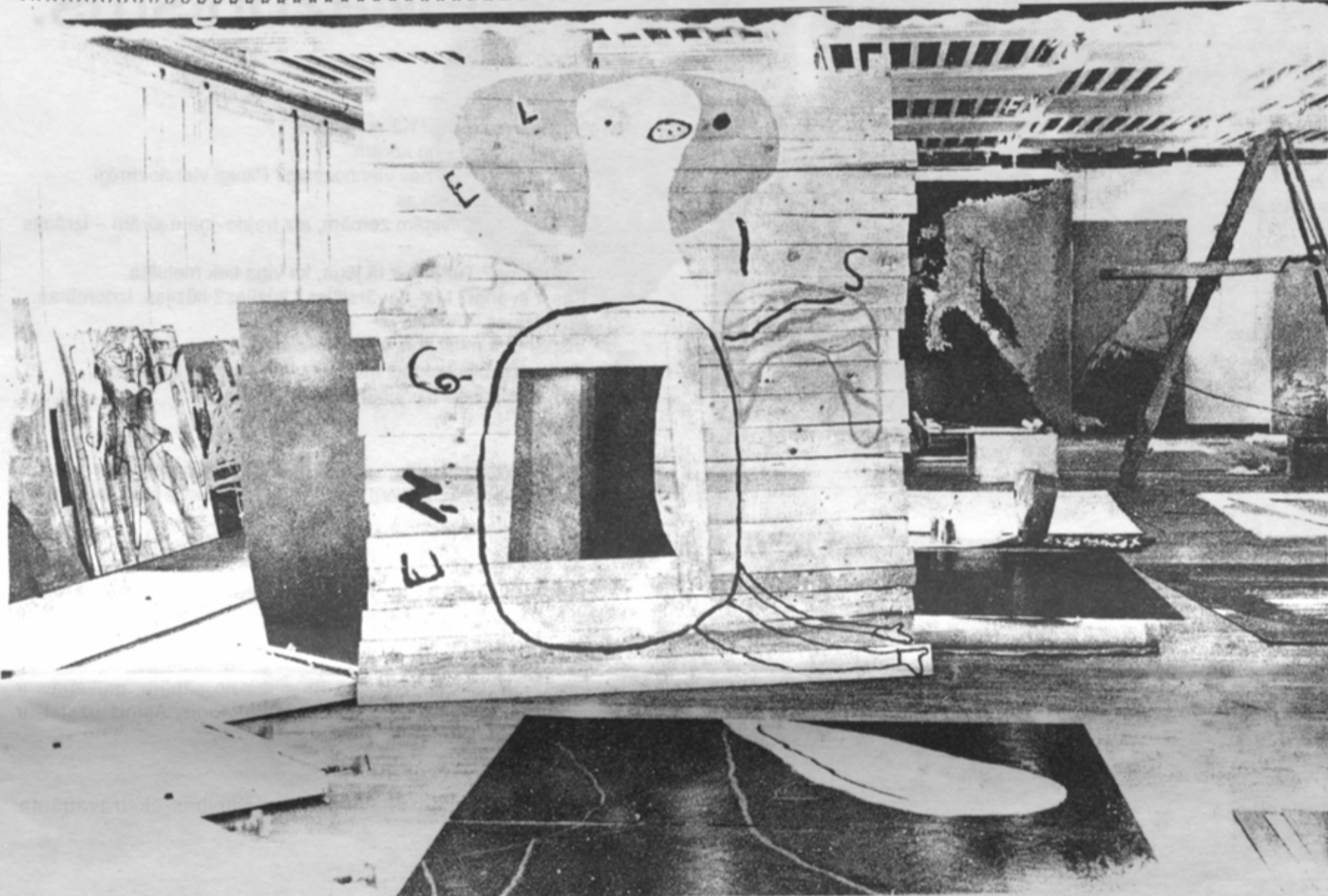
Spēle? Apzināti kultivēts spēles infantilisms. Bezapziņas estētika. Tomēr šai pārliecībai, acimredzot, ir vajadzīgs ilgstošs slīpējums, savādāk sanāk mānīšanās (iekšēja).

xxx

Vārdi var ārkārtīgi daudz sabojāt. Ir lietas kurām jāpaliek nepateiktām, jūtām, kurām jāpaliek nenorformulētām. Tikai tā var saglabāt to burvīgo daudznozīmīgo ietilpību. Atkal jāiztiek ar telepātiju.

xxx

Man ļoti bieži gadās izgudrot divriteni.

Izziņas paradoksi.

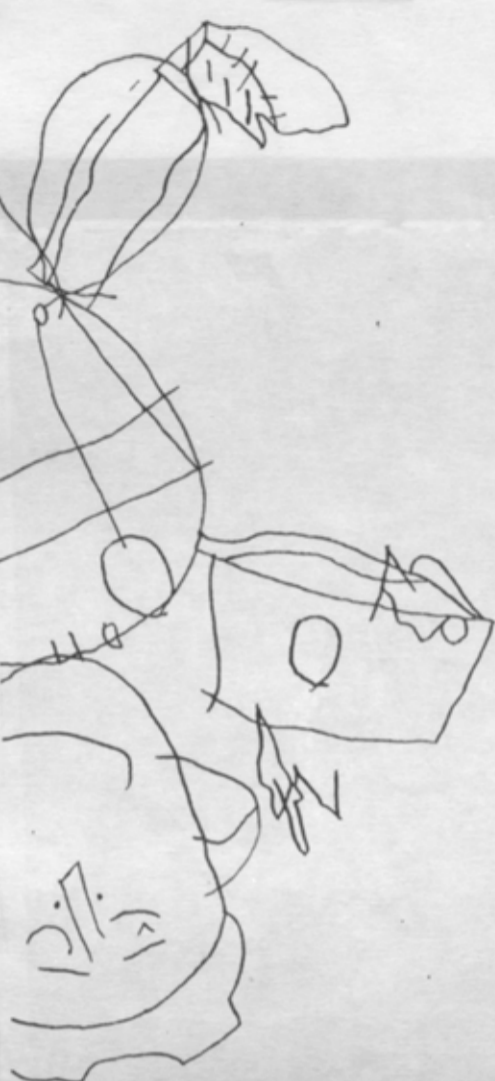
Ievas Iltneres un Sandrass Krastiņas gleznās, kuru tapšanas liecinieki (?) "Maigo svārstību" laikā bijuši daudzi simti mūsu līdzpilsoņu, liek pavisam nopietni paraudzīties uz to laikmeta situāciju, kurā mēs visi atrodamies un, kā dažkārt paši uzskatām, kuru arī līdzveidojam.

Ievas četrdaļīgā horizontālā kompozīcija, manuprāt, uzrunā no krēslainiem aizpazīšanas dziļumiem. Saistītā, gūstekņa, upura tēma nežēlīgais tiešums šai gleznā apriori deklarēts kā dekoratīvi trausla varbūtība. Varbūtība tai ziņā, ka tikpatlabi mēs to varam iedomāties, bet varam arī neiedomāties, varam "izdzēst" vai "noslāpēt" ar ārēji skaļiem, haotiski objektīviem informatīvā spiediena fragmentējumiem. Traģiku, kas iekšēji piemīt mūsdienu cilvēkam, I. Iltnere jaunākajos darbos tiecas ietvert plastiski vijīgā, pat glumā (aukstā) lineārisumā, izgaismojot to ar tikpat aukstām, būtībā iracionālām "Sv. Elma ugunīm" – ar gaismu, kas nesilda, kas nojauc ierasto priekšstatu par ēnu valstību un šīs pasaules attieksmju dialektiku. Šķiet, māksliniece vispār savā izjūtā attālinās no dialiktikas stereotipiem, nosliecoties uz metafizisku transcendentālās šausmu pasaules eksistenci. Īpaši par to jādomā, aplūkojot citu darbu, kuru nosacīti var dēvēt par mātes un bērna "mūžīgās tēmas" baismīgu risinājumu. Monstru, kas instuktīvā maigumā patvēries pie mātes krūtīm, bez šaubām, var tulkot it plaši, iegrimstot apcerē par gadsimta beigu pasaules kulturālo pašpietiekamību, runājot par ekoloģiskās katastrofas draudiem vai par ģenētisko krahu, iespējams, piemeklē latviešu tautu. Bet šim darbam var būt arī demonoloģisks skaidrojums, kas sasaucas ar manis teikto iepriekšējās gleznas sakarā. Vai gleznotāja deklaratīvi pievērsusies ļauno spēku atklāšanai? Diez vai. Drīzāk, domājams, tā ir parādību nosaukšana vārdā ar nolūku tās vieglā k izzināt un labvēlīgā gadījumā arī pavājināt. Varbūt varam runāt par gleznotājas savdabīgu

(?) vēlmi, apzinoties tautas valdnieka pretenzijas uz pasaules kroni, mēģināt šīs pretenzijas likvidēt ar eksorcisma, sātana izdzīšanas paņēmieniem?

Pavisam citāda, it kā diametrāli pretēja šādā kontekstā šķiet Sandras Krastiņas gleznu pasaule: šīs lūdzošās, ēdošās, kāpjošās, aplaudējošās figūras, kuru pārmērīgais kalsnums atsauc atmiņā Ničes teikto – "Cik dīvains ir tagadnes cilvēka ribu kalsnums..." Vai tā ir nejausība, ka Sandras gleznu formāti, tiklīdz ir telpiska izdevība, izstiepjas vertikālē, kam, šķiet, ir tendence ietiekties debesis? Vau tā ir nejausība, ka līdzīgai šai vertikālei no telpiska (nu ļoti plakana) apveida par līniju (punktu summu) cenšas pārtapt cilvēks – tēls? Tā ir diskretā dalījuma, sadrumstotalības, nespējas būt vienotam filozofija, ko pauž Krastiņas "varonis", pirmām kārtām par drumstalu – punktu summu, kas organizējas (vēl pagaidām – kā pēdējā iespēja) bezbiezuma taisnē, pārtcōpats. Un nevilšu gribas domāt, ka šī CILVĒKA dezintegrācija, kas spēkplīni atklājas Sandras gleznās, notiek, CILVĒCISKAJAM saskaroties ar tumsas ķēniņa valstību, kurai tik tuvu (bīstami tuvu) piegājusi leva.

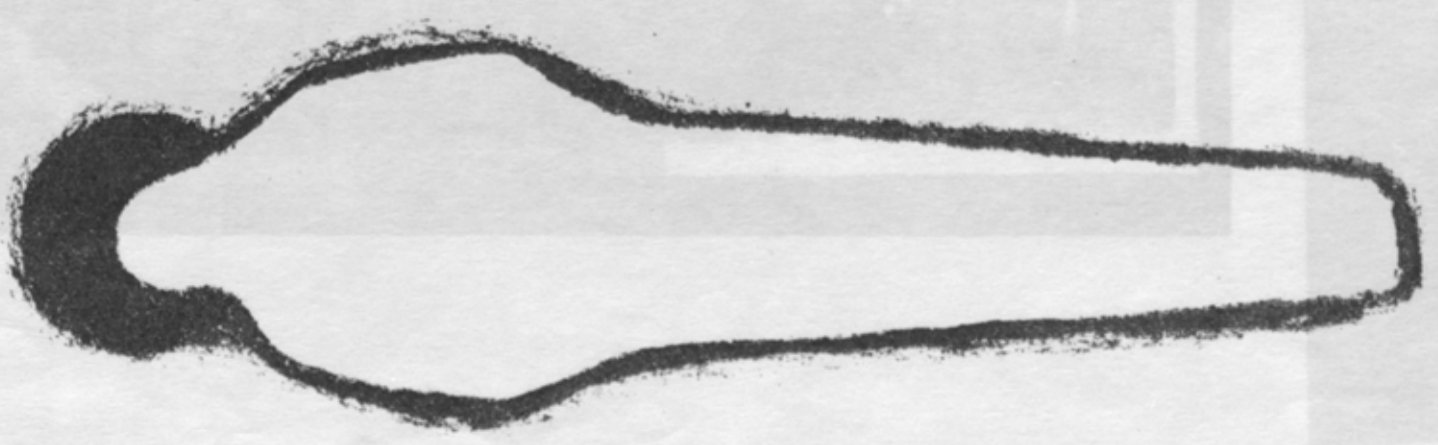
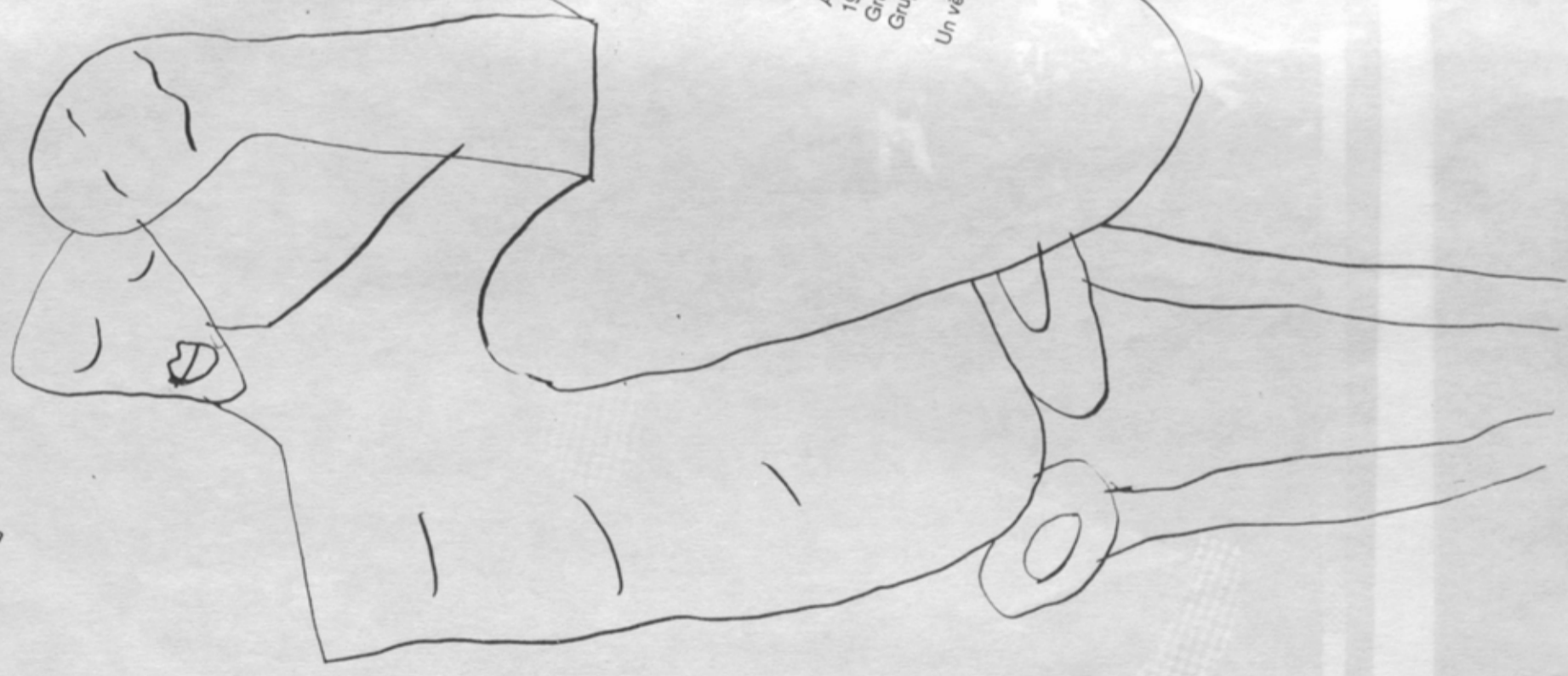
Protams, jebkurš māksliniecisks tēls, pieļauj ne jau nu vienu vien interpretāciju, nereti paši mākslinieki apšaubā viņu darbiem piedēvēto globālistisko skaidrojumu. Un tomēr – jūtīgs cilvēks (un mākslinieks tāds ir vai arī viņa vispār nav) nevar nesajust gadsimta beigu tuvuma ietekmētās, eshotoloģiskās noskaņas, nevar neietekmēties no tām. Kur nu vēl latviešu mākslinieks, kurā sajūtām pāri klājas nelāgas jausmas par gluži vai plānoto latviešu tautas galu pirmām kārtām.

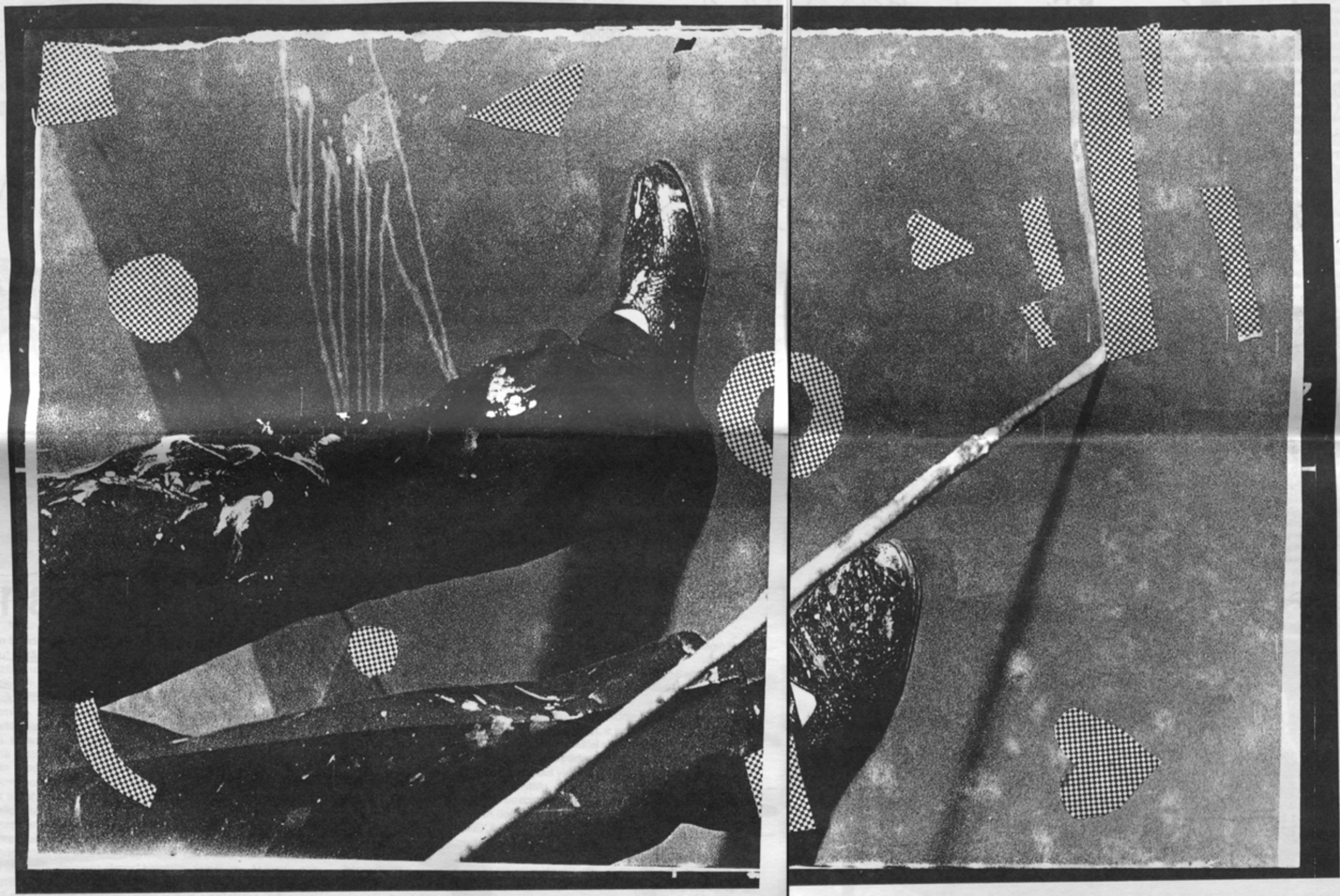
Kopdarbības kopspēles kopradīšanas procesā (ar citu mākslinieku piedalīšanos vai nepiedalīšanos) jau ir bijušas kopdarbības, kurās aktīvu lomu nozīmīgākās:

- Grupas izstādes Madonā un Ventspilī 1983.gadā.
- Objekts "Svētais Mākslinieku namā 1983.gadā."
- "Daba, Vide, Cilvēks" pēterbaznīcā izstādē.
- Grupas izstāde "Stūrītis izstādē Tartu 1984.gadā."
- Grupas izstāde "Terps" Kipsalā 1984.gadā.
- Aktīvā zona izstādē "Jūrmalā 1987.gadā."
- 1988.gadā.
- Grupas izstāde "Jāņa sētā 1986.gadā."
- Grupas izstāde "Posttradicionālisms" Maskavā.

Un vēl citas akcijas laurākā lokā un intīmākā nozīmē.

1990

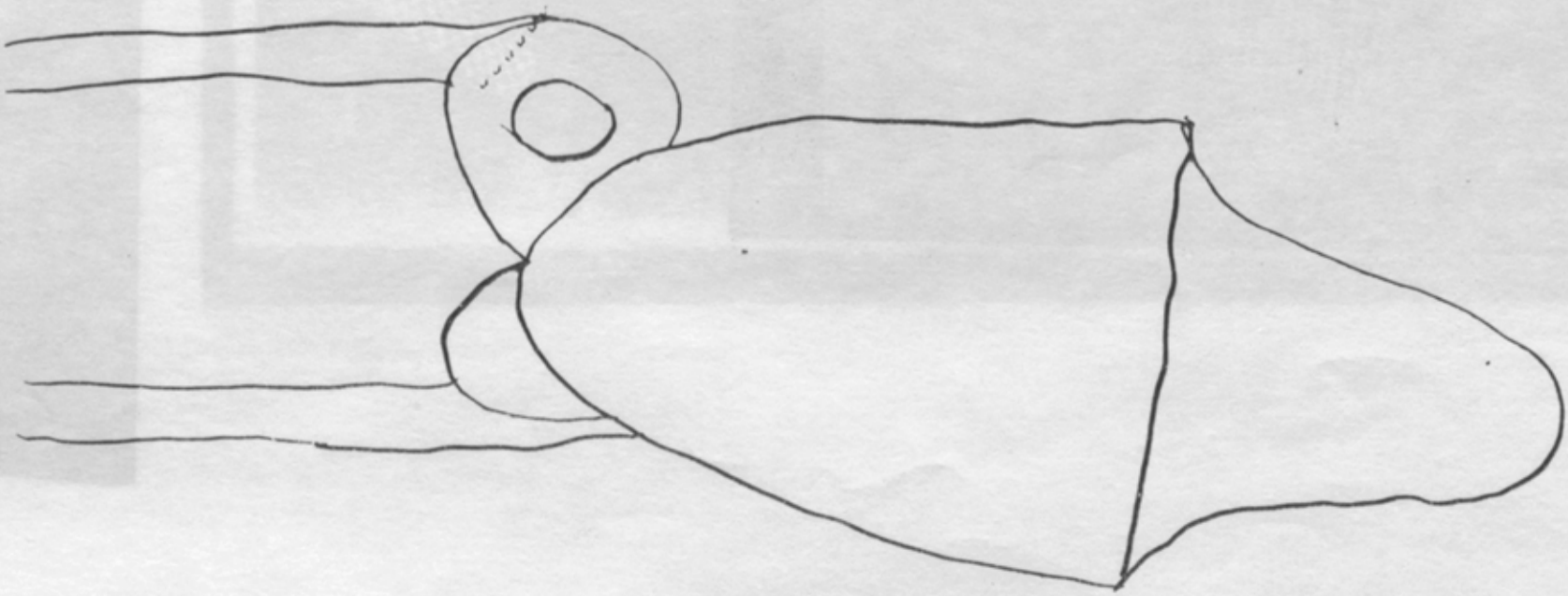
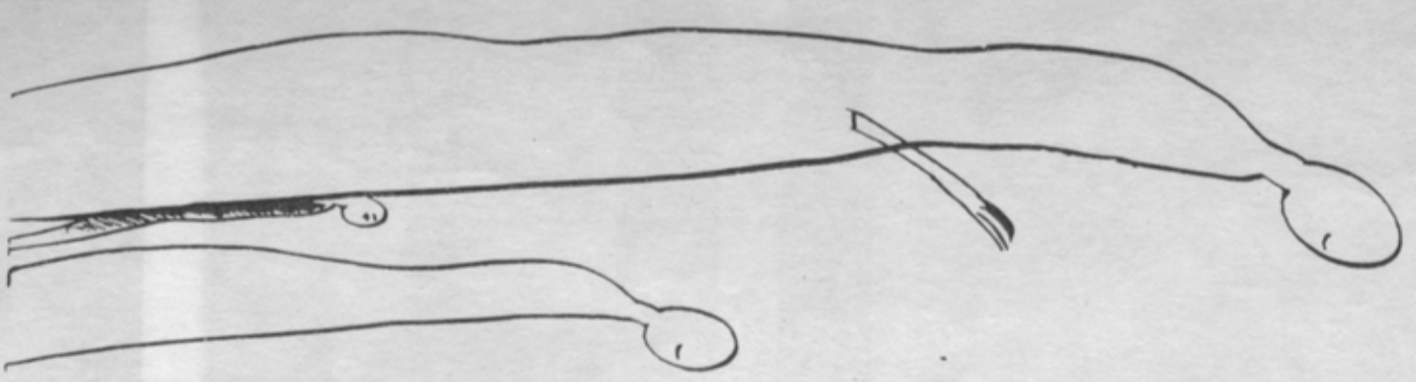
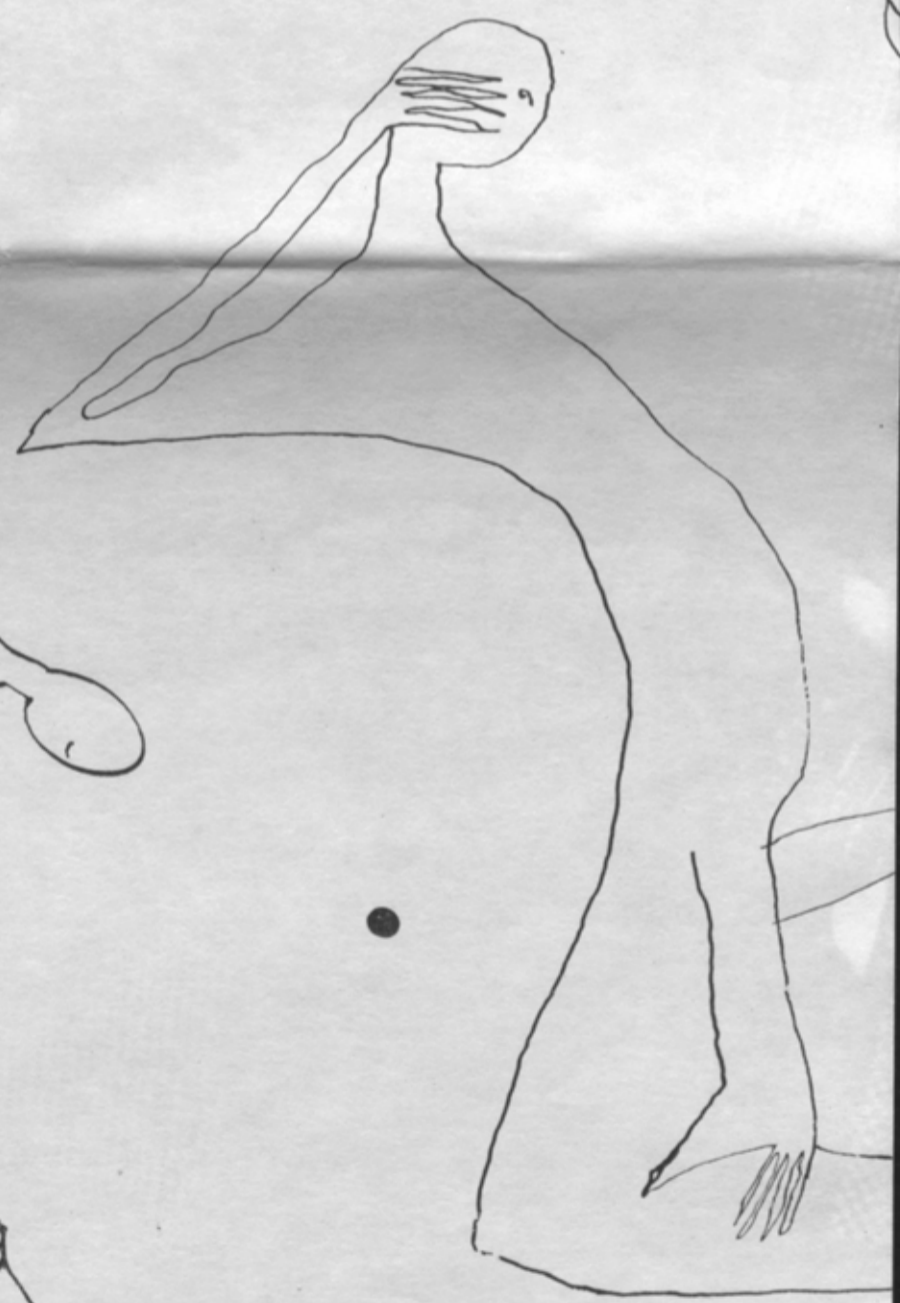
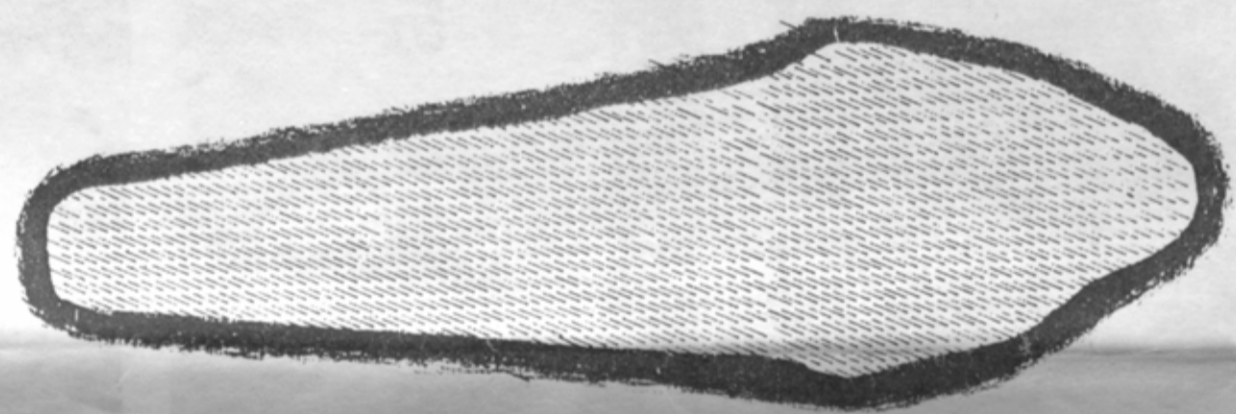
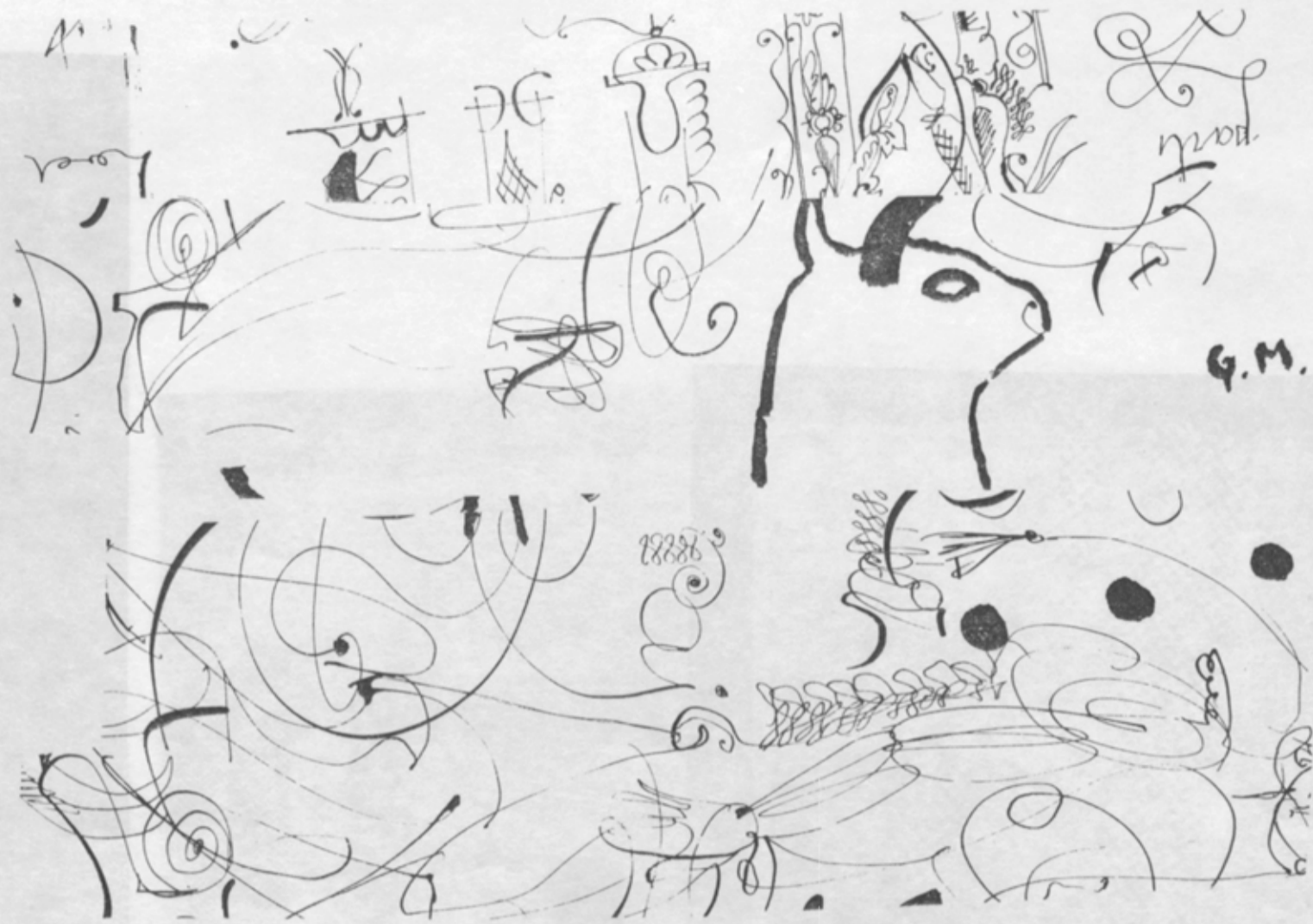

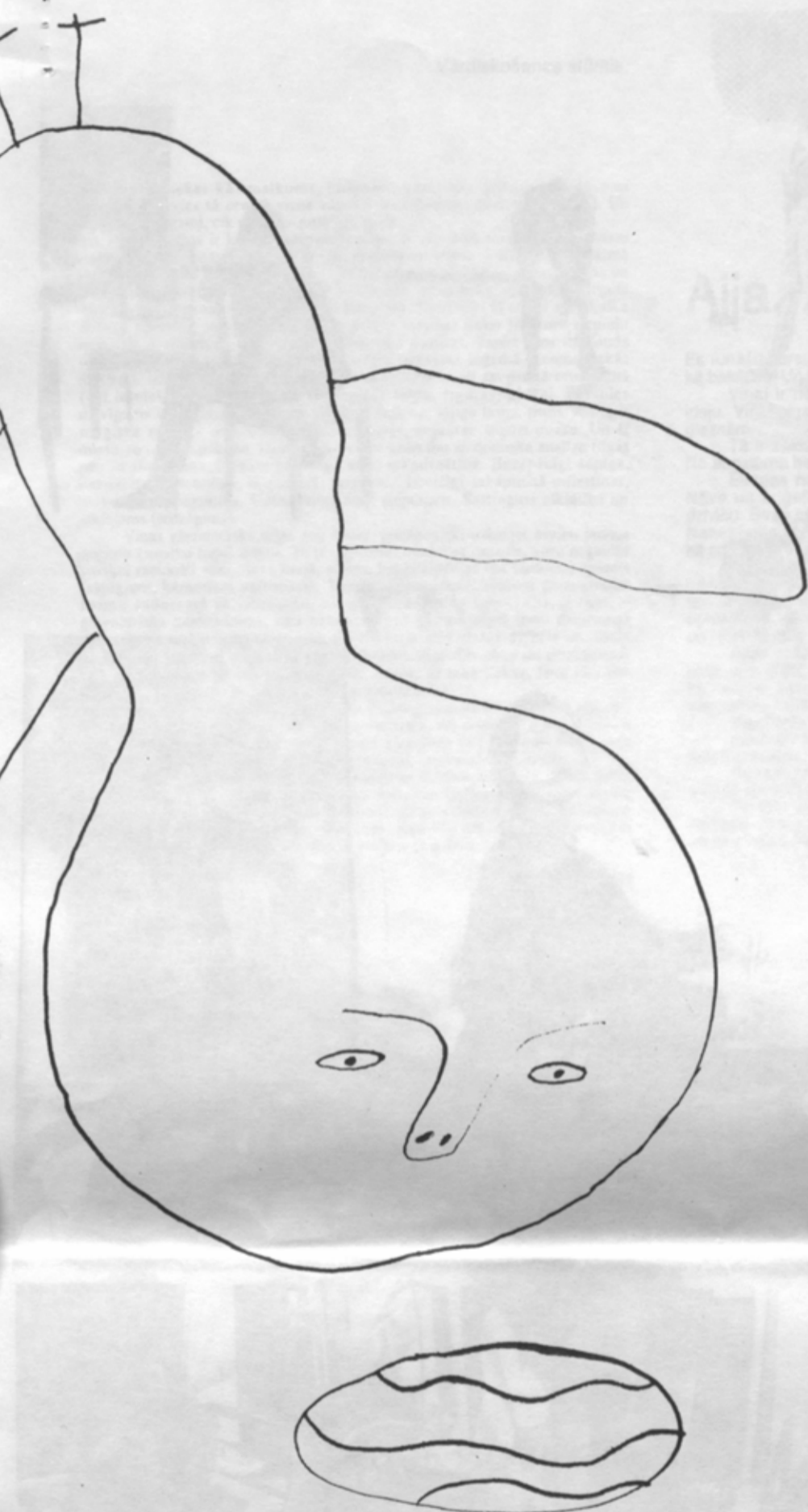
Maigās

2

svārstības

50%
Sazi teikumi par
diadatoriem kultūrai

Daži teikumi par gladiatoriem kultūrarēnā.

Ja nīgrais pašmīlis Dega varētu pastaigāties mūsu "Maigo svārstību" zālē, viņš varbūt apgrieztu kājām gaisā savu slavenu frāzi par operu un uzrakstītu, ka šeit viss ir īsts: gaisma, dekorācijas, frizūras, krūtis un smaidi, — neists ir tikai iespāids, jo grupa jau pašapliecinājušos un atzītu gleznotāju, vēl nesens pierādījuši savu patiesību jaunajā mākslā un nule aptvēruši, cik grūti uz vispārējā vārdi nodēvēt dabūt akadēmīķa grādū), tagad nu izvēlējusies riskantu paņēmienu publiski, atklātā "arēnā" no jauna pierādīt un pacelt radošas personības sabiedrisko vērtību (viņu mākslas kultūrvērtību jauna viens vairs neapšaubo, lai arī tirgus cenas varētu būt godprātīgākas), tuklāt kādreizējos izredzētības, mesianisma apmetņus pie Svētā Vakarēdiena galda šoreiz nomainot ar demokrātismā un pašuzturēšanā tēmētām darba drēbēm (it kā atmodinot un pārfrāzējot vēl nesens tik vajadzīgās leģendas par sūro bērniību, ganu rītiem un auksto rasu), lai jaunās ekonomiskajās un idejiskajās diskusijās vēlreiz atgādinātu par mākslinieka grūto, nogurdinošo un īstenībā pat neatmaksājamo ikdienas darbu (par ko tik daudz runāja kā impresionisti — jo maz maksāja, tā arī sociālistiskie realisti — jo gribēja uzdoties par vienkāršiem darba intelektīgiem).

Staigājot starp iesāktām, nepabeigtām un gatavām gleznām (gan kameroskaņās saturētājām, gan žanra robežas deformējošā dekoratīvitātē sakāpinātām, taču — istām, vairāk vai mazāk izteiksmīgām gleznām), var, tālād, pieņemt, ka, neatkarīgi no gala rezultāta — izstādes (kas taču būs visumā neatkarīga kultūralā vērtība) mākslinieki demonstratīvi pieticīgi, īsti demokrātiski mēģina reglamentētā ikdienas darbā (kaut tomēr — būtu godīgi — jūtams stingrāka kolektīvās darbnīcas uzrauga trūkums!) sarnērot sevi ar citiem sa biedrības sociāļajiem slāņiem un viņu priekšstatu, vērtējumu un aizspriedumu līmeņiem — kā tas parasti notiek vai nu mitoloģizētās kultūras, vai arī kādas atsevišķas kultūras kontrolieri, kad mākslinieks ir spiests piedāvāt pats sevi vai savu darbošanos kā vienotājiņus starp radītāju un patērētāju, starp personību un mākslas darbu, bet, tā kā diezgan grūti uzticēties radošam spriegumam mēnesi ilgā, maksas seansā (turklāt vairumā ar diezgan neizdevīgiem klientiem) un tomēr domās atvairot šādā situācijā tik draudošo iespēju kādam atsevišķam mītam pārvērsties par radošas apziņas sociālās kontroles instrumentu vai mākslas tīrgus regulētāju, skatītājam tas viss jāpieņem kā mākslinieku azarta un uzticēšanās pilns eksperiments: viņ "vairs" nepiedāvā savus vēl nesens tik uztraucošos un naidīgus likušos tēlainības principus vien pašā mākslas darbā, bet, nepacietīgo apmeklētāju acu priekšā "rekonstruējot" visus gleznes radīšanas posmus, cenšas apvienot estētiskā vērtībā darbību ar rezultātu, dod savu tulkojumu par daiļrades procesu un uzdevumam uprējot arī dievīšķības vai mīstiskuma auru, kas piede pabeigtam darbam (ne velti šis mitoloģiskais slānis publiskajā ražotnē liekas mazāk interesants nekā daudzie skaidrojumi par to presē).

Iespējams, ka šie gleznotāji publiskā seansā tikai ilustrē kādas iekšējās pretrunas, kuras patiesībā virza dziļākus kultūras procesus, tādēļ tik elementārs daiļrades procesa atkailinājums gan "izgērbj" kultūras situāciju kopumā, taču nepadara to saprotamāku, un katru atbilstoši nekavējoties pārvērš jautājumā (pat ja izliekamies neredzam, ka paši jautājumi nereti ir interesantāki par atbildēm), jo vairāk tāpēc, ka visas mākslinieciskās divdomības šķiet neizmērojamas: šī atklātā "arēna" stāv vēl pārāk tuvu zinātnajām "kolektīvajām" darbnīcām ar viņu "diezcillīgie cīmojas pie māksliniekiem", un, tai pašā laikā, postmodernisma leksikons ir jau spāpējis uzirdināt un apbruņot ar neticīgu iecietību sabiedrības lielākās daļas estētisko uztveri, tāpēc arī, galu galā, šiem simpātiskajiem kultūrdarba frontes cīnītājiem sods par neizdevušos detaļu nevar būt briesmīgs vai neizpērkams (vismaz nogalināt kā nelaimīgos gladiātorus viņus nenogalinās, arī pašu ciltsbrāļi neapēdis kā vilties likušo šamani, pat rājiens par disciplīnas pārkāpumiem vai finansīels bankrots, cerams, ies secen) turklāt noguruma radīto sasprindzinājumu, iespējams, kompensēs gan pašu mākslinieku dozētās vai pilnīgi nejausās ironijas devas ap darba vietām, gan arī daudzo komentāru uzturētais vēsturiskās misijas apziņai atbilstošas nopietnības fars. Visa patiesība tomēr būs pašās gleznās!

Aleksis Osmanis

Maigās svārstības

V daļa

Somu rakstnieka Pirvolainena dzimšanas vieta un laiks precīzi nav zināmi. Fotogrāfijai, kurā Pirvolainens redzams kopā ar vienu no saviem diviņu brāļiem (skatīt Maigās svārstības III daļa), otrā pusē rakstītis – savā sešpadsmitajā dzimšanas dienā tēvam un mātei no brāļiem, Stokholma, 1947. gads. Ir ziņas, ka Pirvolainens daļu no savas bērnības pavadījis Kotkā. Viņa tēvs Ilja cēlies no Kurskas guberņas un gandrīz visu mūžu strādājis Kotkas metalurģiskajā rūpnīcā – sākumā par nekvalificētu strādnieku, vēlāk par velmētāju Oslo metalurģiskajā cehā, vēl vēlāk par velmētāju Norčepingas metalurģiskajā rūpnīcā. Pēc tam strādājis visu mūžu sadraudzības pilsētā Rīgā. Tēvam nebija laika nodarboties ar dēla audzināšanu un viņa pirmie skolotāji bija mežs, lauki un pļavas. Jaunais Pirvolainens auga kā zemnieks, viņa manieres bija neveiklas un āriene diezgan nepievilcīga, bet tas netraucēja attīstīties un izpausties viņa daudzajiem talantiem. Piecu gadu vecumā Pirvolainens uzgleznoja bērzu birtalu. Tajā attēlots neliels meža stūrītis – tikai dažī bērzi un zāle. Tas ir vienkāršs, parasts dabas skatiņš. Bet cik brīnišķīgi no tā pretī raugās maigie, baltsārtie bērzu stumbri, kā koka lapās un zālē rotājas mirdzošie saules zaķīši. Tu skaties un tev nevilus liekas – nupat dūkdama aizlidoja bitīte... Gleznas otrā pusē ar ķīmisko zīmuli vēl brīnišķīgajā rokrakstā mazais Pirvolainens ir uzrakstījis dažas no savām atziņām, kuras kļuvas par hrestomātiskām – "Māksla – tā ir cilvēka jūtu un domu pasaule, tāpēc tā mūs savij un aizkustina", "Mākslas darbi atklāj dabas un cilvēka skaistumu", "Māksla pieder tautai...".

Raksturojot šo agrīno Pirvolainena daiļrades posmu, B. Vipers ir teicis: "Šiem veseliem, zemes spēka piesātinātiem, īsti zemnieciskiem pamatiem, uz kuriem Pirvolainens ceļ nacionālā stila atdzimšanu, jābūt sevišķi pievilcīgiem, katram, kam rūp norvēģu mākslas likteņi". B. Vipers norāda arī uz Pirvolainena interesi par kamieļiem. Šajā sakarā viņš ironiski piezīmē: "Tur, kur zemā līmenī ir celtniecība, apzāšana un sadzīves kultūra, tur arī garīgā kultūra būs dibināta uz smiltīm...".

Par Pirvolainena dzīves brieduma posmu ir saģlabājušies pavisam nedaudzī rakstiski avoti. Viens no tiem latviešu padomju lielā enciklopēdijā, kur rakstīts – Pirvolainens H.G., Nopelniem bagātais somu kultūras darbs, sporta meist. (1938.) 1950., pas. rek. 25 km. un 30 km. soļošanā un starp. sac. Zviedrijā (1929.), starp. pārgājiens Pori – Dakāra – Kotka, beidzis ASV jūras un kara akadēm. Kotkā, Lahti nac. ZA loceklis, Keisa lietišķo zin. skola Klivlendā, Svārstību teorijas atklājējs. Nobela prēmija 1947. gadā Stokholmā. Pēc 1947. gada Pirvolainena atrašanās vieta nav zināma.

Ir zināms, ka Pirvolainens nepalaida garām nevienu iespēju tuvāk iepazīties ar māksliniekiem, kuri dzīvē balstās uz svārstību teorijas pamatpostulātiem, lai labāk uzzinātu viņu vajadzības un noskaņojumu. Tāpēc viņa pēkšņā parādīšanās izstāžu zālē "Latvija" nemaz neliekas tik negaidīta. Apmeklējuma laikā Pirvolainens interesējās, kā strādā Mitrēvica brigāde, Krastiņas un citas brigādes, un kā tām trūkst. Mākslinieki savukārt griezās pie biedra Pirvolainena ar dažādiem jautājumiem (piemēram, cik pulkstens, kāds laiks ārā, cik maksā tas un tas un tā joprojām). Uz visiem jautājumiem Pirvolainens atbildēja ar iejūtību un izpratni, neliedza padomu un atbalstu. Apmeklējums noritēja draudzīgā atmosfērā, ja neņem vērā nelielu starpgadījumu – somu kultūras darbiniekam no garderobes pazuda viens kurts, divi udmurti un apmēram simts Austrālijas dolāru.

Noslēgumā Pirvolainens teica, ka kultūras darbinieki, pildīdami viņa novēlējumus, droši dodas pretī savam augstākajam mērķim – Līdzsvarotas sabiedrības uzcelšanai. Tagad, attīstītu svārstību apstākļos, arvien skaidrāk kļūst redzama tautas radošā enerģija, aug tautas radošie spēki. Mūsu svārstīgā kultūra kļuvusi vēl varenāka, un tās ietekme uz pasaules vēstures gaitu pastiprinājusies. Pirvolainens ar zālē pieejamo ANZELMA KIFERA kungu iedzēra klātesošo šampānieti uz nebeidzamām glezniecības iespējām. Vēl noslēgumā somu kultūras darbinieks teica, ka lielāks šampānieša daudzums ir lielāks par mazāku šampānieša daudzumu, neskatoties uz to, ka kaut kas nav kārtībā ar žultspūsli.

Sirds nobūkšķ, pūslis nestrādā, smiltis birst pa abiem galiem un Latvijas Republikas Augstākās padomes deputāta m piezīmēts dzimumorgāns.

Vot tev svārstības!

Autentiskos norvēģu tekstus komentējis
Lācis N.

Atbalsta ČIRIS. JĀJA SĒTA. 1.210139. Māra Bogustova fotogrāfijas.
Avīzi veido Ivars Runkovskis, Normunds Lācis. Dizainē N.Lācis.
Ar Macintosh'u strādā Einārs.

Laika biroja
"Maigās svārstības"

pēdējā prognoze.

Tas, kas būs pēc tam, mums jau vienlga.
Tikai novembros – veļu laikā, mēs atkal maigi
nosvārstīsimies rēnajās miglās, piesmēķētajās
istabās, citās krāsās.

Mēs paredzam gadalaiku pēctecīgu
svārstīšanos.

Zāles dīgšanu un višanu, sasaišanas un
kušanas procesus, tādu pat
ļauumu un labumu.

Un apgalvojam – cilvēku miršanu varēs
uzveikt tikai tad, kad izbeigsim to
piedzimšanu. Ar to tad arī vajadzētu sākt.

PATEICAMIES

Veronikai Krastiņai, Aivara Zvirbulja mātes brālim, Ērikai Iltnerei,
Aivaram Zvirbulim, Kristapam Ģelzī, Ģirtam Muižniekam,
Ivaram Heinriksonam, Aivaram Zvirbulim, Mikam un Dāvidam
Mitrēviciem, Ārijai, Tamārai Sosnovskai, Ķīpsalas peldbaseina
kollektīvam, Aivaram Zvirbulim, Marikai Bogdanei, Lītai Emsiņai,
alkoholam un tazeņamam, Aivaram Zvirbulim, Arnim Zariņam,
Ernai Blaubergai, Jānim Krievam, Aivaram Zvirbulim,
Raimondam Paulam, Oļegam Tilbergam, Miervaldim Polim,
Aivaram Zvirbulim, Rimandam Brinkmanim, Andrim Apšem,
Kaspāram Smidkenam, Rumim, Koļam, Aivaram Zvirbulim,
Marinai Kleīnai, Valtam Kleīnam, Mārim Bogustovam, Aivaram
Zvirbulim, Zuzannai Runkovskai, Eināram Bindemanim, tiem, kas
neatnāca, Vitoldam Polņevskim, Aivaram Zvirbulim, Vīlīnim
Zāberam, Solvitai Rozei, Andrejam Volmāram, Aivaram
Zvirbulim, Inesei Kalveitei, Birutai Vilciņai, Valdim Helmanim,
Aivaram Zvirbulim, Džemmai Skulmei, visiem Rudzišiem,
Aivaram Zvirbulim, udmurtiem, kurtiem, latviešiem un daudziem
citiem.

mākslinieku valūtas krājumiem.

Edgaram – 2.000.000 Austrālijas dolāru, kuri
bija ieguldīti Kuveitas naftas atradnēs.*

Sandrai – 10.000 dongu Vjētnamā.

Ievai – Naftas atradnes Zosēnos un 216926
hujāni.

Jānim – 1957 DM.

Aijai – Neatrasts zelta počs "Meņģeļos".

Ģirtam – Grūti aprēķināmas nekustāmā
īpašuma vērtības Itālijā.

* Izsakām līdzjūtību grupas biedram Edgaram
Vērpem sakarā ar to, ka viņa niecīgais naudas
uzkrājums neglābjami zudis negēlīgās Sadama
Huseina agresijas rezultātā.

